

og af dem vilde han saa have Halvdelen, de 10 Mill. Kr., anvendt til en Nedsættelse af Formueskatten. Han vil altsaa tage 71 Ø. om Dagen fra Invaliderne, en Del Øre og Kroner fra andre, fra syge og gamle o. s. v., for at sætte Formueskatten ned med 10 Mill. Kr. Han regnede altsaa kun med 20 Mill. Kr.s Nedsættelse, ikke med en almindelig Nedsættelse af alle direkte Skatter med et tilsvarende Beløb som det, Kronen er steget med. Jeg kan kun forstaa den højtærede Sundhedsminister saaledes, at det altsaa ogsaa er Regeringens Hensigt at nedsætte samtlige indirekte Skatter med et Beløb, der svarer til Kronestigningen. Det glæder mig, at vi har hørt denne Udtalelse; nu faar vi se, om den bliver opfyldt, om den *kan* opfyldes. Men indtil det sker, har Staten ikke gjort det, som Sundhedsministeren sagde i sin Forelæggelsestale: skaffet Parikronen respekteret i Statshusholdningen. Der er en Række Budgetter, hvor den ikke søges respekteret, paa Militærbudgettet i hvert Fald; indtil videre ved vi kun, at man søger et Par Millioner Kroners Bevillinger udskudt, men ikke strøget, skønt Stillingen her dog vistnok er den, at man i Øjeblikket fra tidligere Aar har saa mange Penge, at man ikke kan overkomme at bruge flere. Jeg har ikke fra Venstres Side hørt Tilslutning til den Tanke, at Militærudgifterne, der dog ogsaa er en væsentlig Del af Statshusholdningen — desværre —, skulde nedsættes tilsvarende til Kronestigningen siden 1922 — det vil vist blive en halv Snes Millioner Kroner. Noget saadant foreslog den socialdemokratiske Regering i Efteraaret. Jeg maa nu efter den højtærede Sundhedsministers Afbrydelse gaa ud fra, at der dog i hvert Fald dels ved særlige Lovforslag, dels ved de frie Bevillinger paa Finansloven maa blive stillet Forslag om en Nedgang paa ca. 10 Mill. Kr. paa Militærudgifterne; ellers søger Staten ikke Parikronen respekteret i Statshusholdningen. Jeg vil dog finde det ganske usømmeligt, om Staten kræver Guldkroner op uden at sætte ned dér, ikke vil betale Guldkroner ud til de arbejdsudygtige, til de gamle, de syge o. s. v., men overfor Militærudgifterne paa ingen Maade søger at faa Parikronen respekteret.

Den højtærede Sundhedsminister sagde i sin Forelæggelsestale, at dette Lovforslag kan synes meget barsk. Deri har Ministeren Ret, men ikke blot er det meget barsk, det er tillige smaaligt — *det* kunde dog i hvert Fald være undgaaet. Ministeren sætter Invalidrenten ned i Forhold til Kronens Guldværdi i 1921, da Loven blev vedtaget. Men se, Guldværdien, det var Kronens daværende udenlandske Købeevne, den falder ikke altid sammen med den indenlandske Købeevne, med Prisniveauet her i Landet, det er jo det, det kommer an paa, og hvis man skulde følge Prisniveauet fra Foraaret 1921, maatte man i hvert Fald ikke nedsætte Invalidrenten mere end til 550 Kr. Ministeren sætter den ned til 540 Kr. Han siger flot: Det er jo kun en Bagatel! For den højtærede Sundhedsminister er en Tikroneseddel maaske kun en Bagatel, men jeg kan forsikre ham om, at for en Arbejdsinvalid, der har et Par Kroner om Dagen, betyder en Tikroneseddel særdeles meget, det er en hel Uges Indtægt. Det kan maaske være saadan, at det netop er den Tikroneseddel, han mangler for at undgaa at blive husvild, for at betale sin Husleje. Invaliderne selv og de, der har Forstaaelsen af deres Kaar, kan derfor ikke være enige med den højtærede Minister i, at en Tikroneseddel, Herregud, det er en Bagatel. Det er det for Folk, hvis Indtægt beløber sig til mange Tusinde Kroner, men ikke for Folk, hvis Indtægter ligger nede i de Dybder, som her er Tale om. Men hvorfor være saa smaalig ikke en Gang rette sig efter Pristallet, men efter Kronens Guldværdi og sætte Beløbet ned til 540 Kr., en Ubetydelighed højere, end Guldværdien berettiger til, men 10 Kr. lavere, end Prisniveauet berettiger til! Det er altsaa et meget barsk Forslag, der tillige er besynderlig smaaligt, endda mere smaaligt i Enkeltheder, end en hel Række af de andre Nedskæringsforslag.

Jeg synes ogsaa, det er en Smaalighed, at man kræver den første Lægeattest betalt baade af de Ansøgere, der faar tilstaaet Invalidrente, og af dem, der ikke faar det, og at man forbeholder sig Ret til at kræve indtil 30 Kr. betalt for senere Lægeerklæringer, en Smaalighed, som kan blive meget haard og trykkende for Invalidere, der